

ТЕТЯНА ЖИТНІК

МИСТЕЦТВО ПО-ІНШОМУ.
КНИЖКА-КАЗКА ПРО МИСТЕЦТВО

ТЕТЯНА ЖИТНІК

Науковий редактор:

Огульчанська Оксана – кандидат філологічних наук, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького (Мелітополь, Україна).

Дизайнер та автор ілюстрацій:

Антонов Даниїл – художник, ілюстратор та дизайнер (Івано-Франківськ, Україна)

Житнік Т.С.
Ж 74 Мистецтво по-іншому. Книжка-казка про мистецтво. / Т.С. Житнік. – Кам’янець-Подільський : Видавець ПП Зволейко Д.Г., 2024. – 76 с.; іл.
ISBN 978-617-620-360-5
Книга сприяє формуванню у дітей базових уявлень про мистецтво та елементарної освіченості у сфері мистецтва, вчить розпізнавати високохудожні зразки мистецтва, висловлюватися та обґрунтовувати власне ставлення до творів мистецтва, розуміти прояви культурного розмаїття засобів мистецтва. Книжка-казка – фантазійна скарбничка, що сприяє розвитку світоглядної орієнтації та художньо-творчої активності дитини через ознайомлення з творами мистецтва, виховує її естетичну свідомість.
Книга передує нормативному змісту та нормативним результатам навчання за Типовою навчальною програмою з навчальної дисципліни «Бесіди про мистецтво» елементарного підрівня початкової мистецької освіти (протокол №3, від 17.07.2020) (Міністерство культури та інформаційної політики України, Державний науково-методичний центр змісту культурно-мистецької освіти) та може використовуватися педагогічними працівниками мистецьких шкіл у позашкільній освіті. Зміст орієнтований на широке коло споживача та стане у пригоді фахівцям у галузі мистецької педагогіки, педагогам дошкільної освіти та батькам дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

УДК 371.1:82.9

Анатолій Криволап «Вечір» 11

Рустем Абдурахманов «Молитва»15

Лоренцо Квінц «Сила природи»17

Церква Святого Миколая, Гамбург (Німеччина).....21

Марфа Тимченко «Веселі Сорочинці»25

Храм Лотоса в Індії.....29

Петрогліфи Кам’яної Могили «Чотири бика»33

Театр тіней у Китаї37

Будиночки гобітів (Нова Зеландія)41

Катерина Штанко «Кривенька качечка»45

Волт Дісней, Мікі Маус.....49

Ваг Гог «Зоряна ніч»53

Луїза Буржуа «Мама»57

Густав Клімт «Портрет Аделі Блох-Бауер»61

Джексон Поллок «Номер 17А»65

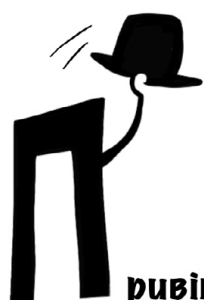
Марія Примаченко «Біля криниці»69

Пабло Пікассо «Алжирські жінки» 71

Щира подяка моїм вихованцям – дітям, які надихали мене...

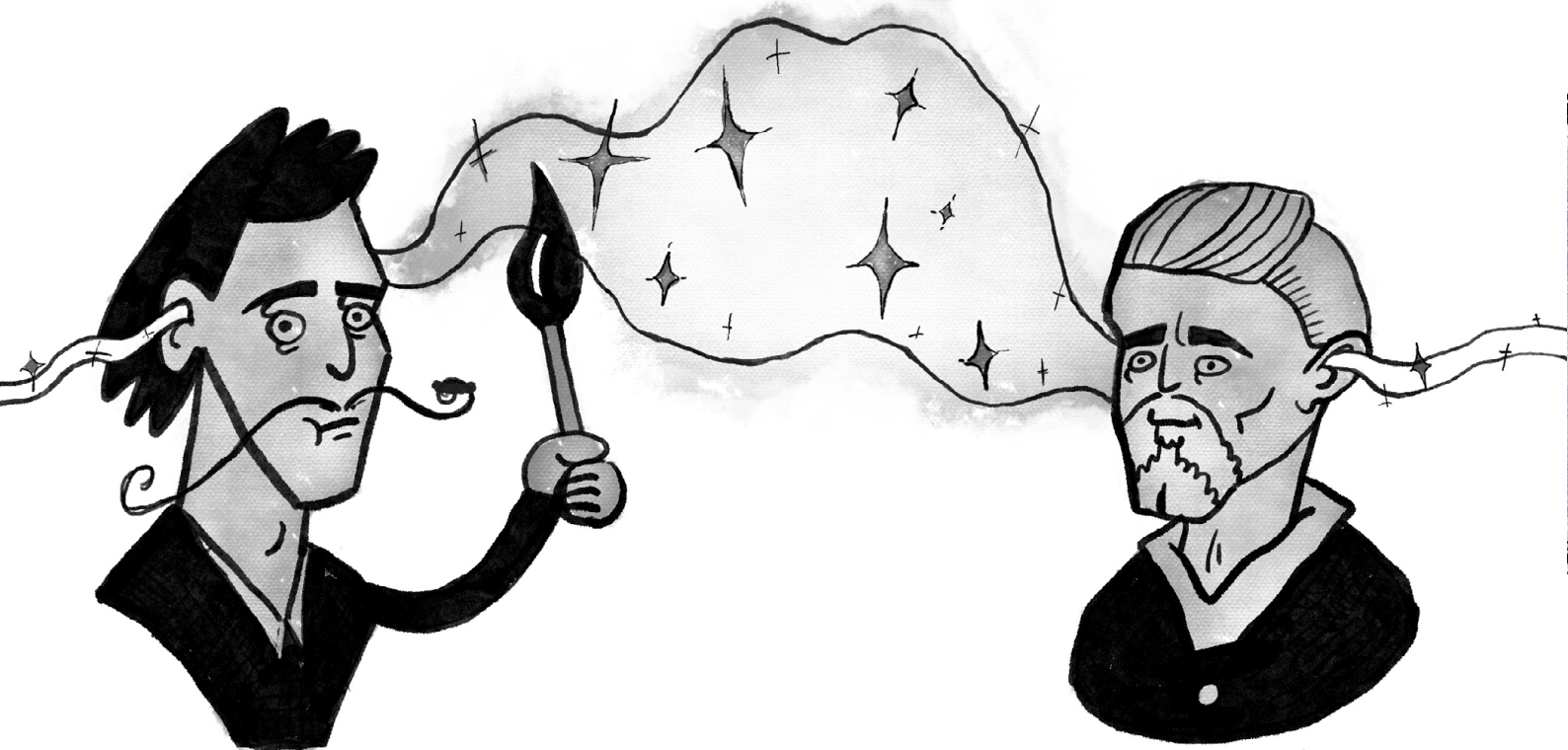
*Окрема подяка всім причетним до підбору творів мистецтва, редагування
тексту та створення візуального ряду до книжки-казки про
мистецтво...Дякую Вам, Микола Савін, Оксана Огульчанська і Даниїл Антонов.*

*«У дитинстві кожен художник. Важко залишатися ним у дорослому віці»
Пабло Пікассо*

Привіт, художники та дослідники мистецтва! А чи готові ви піднятися на величезні скелясті гори, перепливати стрімкі бурхливі річки, перетнути всі кордони різних країн та світів, спуститися в глибокі потаємні печери та перебігти жовто-золоті поля та лани, щоб відкрити серце мистецтву? Ні? Ще ні? Добре! А якщо запропоную побути дослідником наскальних розписів людей, які жили тисячі і тисячі років тому, зазирнути у чужі чудернацькі будиночки фантастичних істот і підглядіти за тим, що відбувається у коморі художника? Так? Вмовила?

Тоді агов до подорожей-історій, тримайте книжку, очі і розум відкритими для того, щоб дізнатися що таке «мистецтво»! Так значно краще! Гадаю, ми добре поладнаємо!

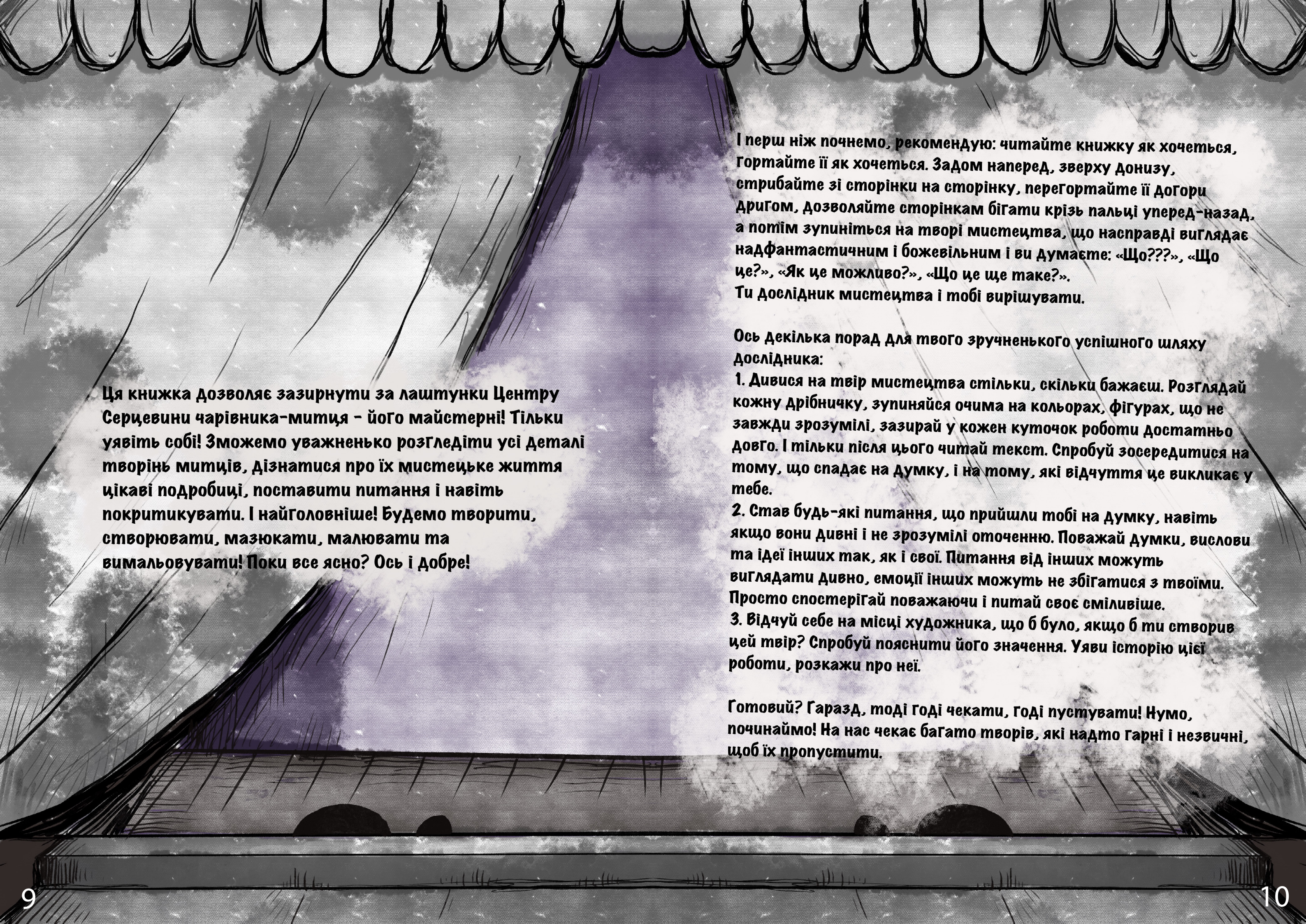

Чи знаєте ви скільки існує музеїв у світі? Це величезна кількість різних сучасних і не дуже будівель, з різнокольоровими фасадами, різними за своєю формою дахами та безліччю вікон та віконечок, димоходів, стель, вхідних дверей і, головне, залами-виставками, де розташована купа цікавих композицій — творів мистецтва різних культур та народів, що збереглися і до сьогодні. Музеї — це їх теплесенька, затишна домівка. Їм там зручно, про них там піклуються, оберігають та захищають. А деякі з них розташовані просто неба.

Так-так, просто неба, серед чудових весняно-осінніх та зимово-літніх пейзажів, що змінюють колір декорацій завдяки порам року.

От і ми з вами навідаємося до них у гості!
Чи згодні? А готові? Точччно? Добре, вмовили!

Ця книжка дозволяє зазирнути за лаштунки Центру Серцевини чарівника-митця – його майстерні! Тільки уявіть собі! Зможемо уважненько розгледіти усі деталі творінь митців, дізнатися про їх мистецьке життя цікаві подробиці, поставити питання і навіть покритикувати. І найголовніше! Будемо творити, створювати, мазюкати, малювати та вимальовувати! Поки все ясно? Ось і добре!

І перш ніж почнемо, рекомендую: читайте книжку як хочеться, гортайте її як хочеться. Задом наперед, зверху донизу, стрибайте зі сторінки на сторінку, перегортайте її догори дригом, дозволяйте сторінкам бігати крізь пальці уперед-назад, а потім зупиніться на творі мистецтва, що насправді виглядає надфантастичним і божевільним і ви думаєте: «Що???», «Що це?», «Як це можливо?», «Що це ще таке?».

Ти дослідник мистецтва і тобі вирішувати.

Ось декілька порад для твого зручненького успішного шляху дослідника:

1. Дивися на твір мистецтва стільки, скільки бажаєш. Розглядай кожну дрібничку, зупиняйся очима на кольорах, фігурах, що не завжди зрозумілі, зазирай у кожен куточок роботи достатньо довго. І тільки після цього читай текст. Спробуй зосередитися на тому, що спадає на думку, і на тому, які відчуття це викликає у тебе.
2. Став будь-які питання, що прийшли тобі на думку, навіть якщо вони дивні і не зрозумілі оточенню. Поважай думки, вислови та ідеї інших так, як і свої. Питання від інших можуть виглядати дивно, емоції інших можуть не збігатися з твоїми. Просто спостерігай поважаючи і питай своє сміливіше.
3. Відчуй себе на місці художника, що б було, якщо б ти створив цей твір? Спробуй пояснити його значення. Уяви історію цієї роботи, розкажи про неї.

Готовий? Гаразд, тоді годі чекати, годі пустувати! Нумо, починаймо! На нас чекає багато творів, які надто гарні і незвичні, щоб їх пропустити.

АНАТОЛІЙ КРИВОЛАП «ВЕЧІР» (2016)

сині корови!!

сині корови???

ТАК! Ч сині корови!

НЕ МОЖЕ!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

ТАК! Ч сині корови!

Цікаво, чому Анатолій Криволап, український художник, обрав ці кольори... Чи він не бачив, чи не знає про те, що трава зелена, небо синє чи блакитне (фіолетове вночі), а корови - коричневі, чорні у білі плями, білі у чорні чи коричневі плями... Напевно, він погано вчився у школі?

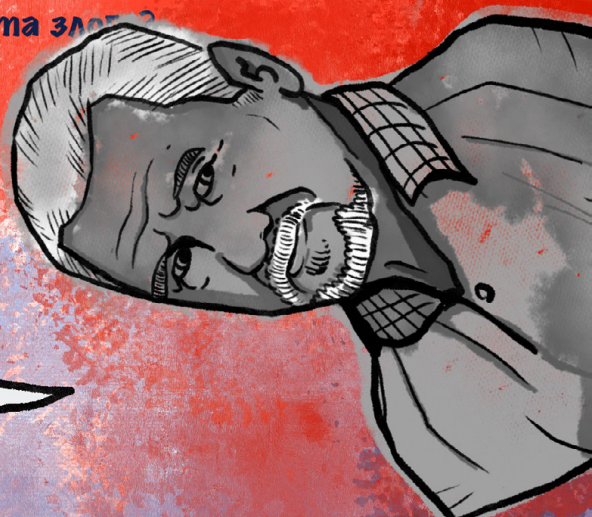
А ні, митець гарно вчився і з 4-го класу, коли спитали, ким він хоче стати, чітко відповів: «Художником». Так а чому ж корови сині?
А тому що «бажання творити та інтуїція, до якої я прислухаюся все життя, та свобода внутрішня, яка міститься в тому, що я можу робити все, що захочу». Ось так відповідає на питання художник.

Ти ба... І неважливо якого вони кольору ці корови: сині, жовті, рожеві у білий горох чи чорні у зелену смужку. Корови — вони і синіми залишаються коровами. А от колір — це витівки уяви. Чому б не дозволити собі такі витівки під час малювання))

Так от, Анатолій Криволап усе життя експериментував з кольором і фарбами, з часом відкриваючи якісь кольорові сполучення. А вони (ці кольорові поєднання) — нові почуття і відчуття, які досі були не знайомі. Тому що фарба — це нерозгадана матерія, що схожа на хамелеона. Вона, як той хамелеон, змінюється, передає кожне почуття — усе, що завгодно, залежно від того, де і в якому настрої перебуває той, хто малює.

Так, звісно... треба уточнити, що хамелеон — це тварина, яка здатна змінювати колір шкіри, залежно від того, де вона є у певний момент. Наприклад, хамелеон біля зеленого — зелений, біля червоного — червоний, біля сірого — сірий, біля приємного — біло-жовто-блакитний, біля поганого та злого — ...цікаво, якого кольору хамелеон біля чогось поганого, неприємного та злого?

А чому б і ні. Справді, чому б не дозволити нашій уяві робити все! Чому не дозволити малювати так, як ми відчуваємо та хочемо зобразити?

До речі))) кажу напівпошепки.... то ви ще не бачили червоного коня))) (картина «Кінь. Вечір») та фіолетового коня (картина «Кінь. Ніч»).

ОСЬ ТОБІ СИНЄ ПОЛЕ

ТВОЯ ЗАДАЧА—НАМАЛЮВАТИ КОРІВ

ТІЛЬКИ ЦЬОГО РАЗУ — РІЗНОКОЛЬОРОВИХ

УПЕРЕД, МИТЦЮ!

Рустем Абдурахманов
«Молитва» - 2014 рік, оргаліт,
графографія, 46х46 см.

Надреальний, неземний твір....ніби потрапив у наш час із майбутнього...Ніби спеціально для нас з вами художник створив чорно-білий витвір мистецтва для того, щоб сконцентрувати увагу та змусити зосередитися на кожній його частині...

А таааам, тільки-но глянь! І вітер, і хвилі, і блискавки-антени.... Вуха вгорі, як небо-шатер, руки-подіум, як земля з корінням...Кінчики пальців...а на що схожі вони?

Здається, доторкнувшись до роботи, провалишся у цей світ. Упадеш у цей стокрилий, всевладний світ надреального і опинишся на цьому кубі-подіумі... Поруч з цією дівчиною, яка виглядає суперсильною... Цікаво, що б було?

Цікаво, чому ця тендітна дівчина стоїть, розкинувши руки у різні боки?

І що таке молитва?
І що саме промовляє дівчина у цій молитві?

Бо молитва - це такі внутрішні емоційні, чесні та добрі слова-прохання, що обов'язково збуваються. Вони мають силу вітру, землі та неба, коли дуже-дуже чогось бажаєш...Це такий стан серця та розуму, у якому ніби усі сили збираються нам на допомогу, щоб здійснити те, що бажається. І те, що бажається, повинно бути добрим, щирим та чесним, від усього серця)))

Лоренцо Квін «Сила природи» (Мати-Природа, що обертає Землю)

Оооо....що це за таємнича жінка, яка вкрита шаром тканини так, що не видно ні обличчя, ні тіла? І чому ця тендітна жінка тримає цю металеву кульку металевою стрічкою-тканиною? Дивно! Що б це означало? І що нагадує нам ця куля? Хмммм....треба подумати...

Ви відчуваєте ту силу, з якою вона тримає гладеньку виблискуючу кулю? Ця сила, ніби надпотужна, немала, колосальна, гігантська, отакенна....Відчуваєте? Ніби жінка, яка тримає цей шар, зіткнулася з тією потужною силою – гравітацією....Нам здається, що жінка навіть рухається, утримуючи сталеву кульку.

Ну так, звісно! Ви хочете знати що таке Гравітація! І правильно, бо гравітація – це сила Землі, що діє на всі речі та предмети таким чином, що всі ці речі, предмети та явища у природі притягуються до землі.

Спитаєте: «Як це?» Так от, краплі дощу падають з неба на землю, яблуко з дерева падає на землю з гілки, книжка з рук падає на підлогу в кімнаті, бутерброд з маслом та сиром падає на підлогу на кухні. Та все тягнеться до землі, якщо щось відпустити з рук...

І ця срібляста куля, ніби також повинна впасти на землю за законом гравітації! Але ж ні! Чому? Чому Сила природи сильніша сили Землі?

Так от, побачив якимось Лоренцо новини про деякі стихійні лиха, що останнім часом прокотилися планетою, і вирішив створити скульптуру, що показала б усю міць сили природи та важливість її збереження.

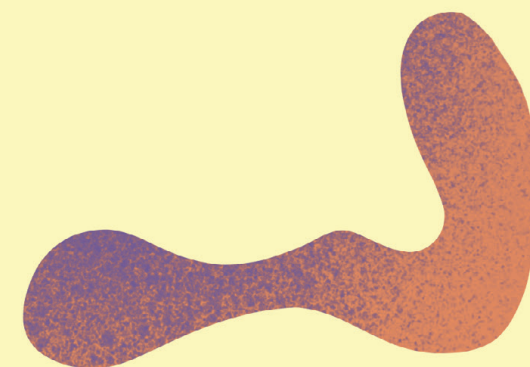
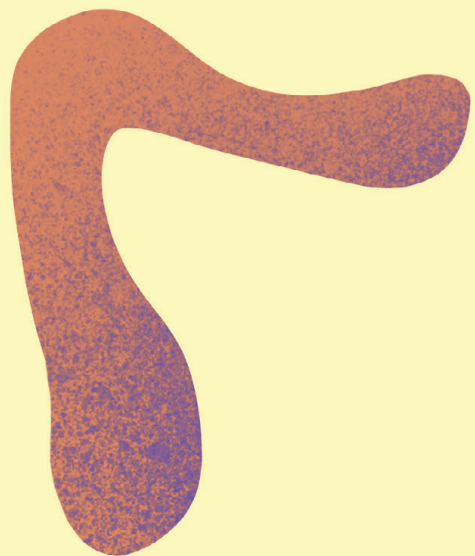
У своїй скульптурі «Сила природи» Лоренцо Квін використав бронзу, нержавіючу сталь та алюміній. Саме ці три види металу мають три різні характеристики та якості: бронза – важка та масивна (має велику масу або вагу), сталь – блискуча, срібляста та міцна, алюміній – легкий та білий. Саме таку силу – наймогутнішу і велику, скульптор Лоренцо Квін хотів показати у прекрасній скульптурі Матері-Природи, яка обертає Землю.

Саме так бачить скульптор силу природи, що оточує нас: Дерева, каміння, моря та океани, квіти та вода, повітря та піски, дощі та рослини, тварини та риба – це все природа, що обертає землю, зберігає та піклується про те, щоб людині було зручно на планеті Земля.

А наша з вами мета – піклуватися про те, щоб природа була захищена та збережена)))

Любити білих ведмедиків, Голосних чайок, жовте листячко та високі Гори....кидати сміття у смітничок, піклуватися про квіти і дерева біля дому, Годувати тварин, які потребують допомоги.....та багато чого можемо для природи)) Чи не правда?)

Все ж таки, як чудово жити у ладу з природою))

✧ Церква Святого Миколая, Гамбург (Німеччина)

О, а що це за таємничий Велетень-Їжак?

Саме так: «Ваше величносте, Велетень-Їжак», хочеться звернутися до цієї архітектурної істоти!

Якщо придивитися уважненько до споруди, побачимо величезну купу башт-Голочок. Мабуть, це будинок якогось велетня-чарівника, який забуває час від часу побілити фасад свого будинку!!

А от і нііііі, помиляєтеся)

Це церква Святого Миколая у Німеччині. І вона дууууууже старенька. Їй майже 1000 років! Побудована вона на честь Святого Миколая - покровителя мореплавців, оскільки Гамбург, де побудована ця церква, портове місто Німеччини (біля моря).

А Гамбург - одне з найстаріших міст Європи.. Засновником міста називають Карла Великого. Це місто зручне для розвитку торгівлі, адже місто стоїть на річці Ельбі, що впадає у Північне море.

За свою довгу історію релігійна споруда зазнала багатьох змін та реконструкцій, стала свідком кількох важливих історичних подій.

Після руйнівних катаклізмів англійський архітектор Джордж Гілберт Скотт розробив проєкт відновлення базиліки (базиліка - це не тільки пряна трава))) це «царський дім», прямокутна споруда, розділена всередині рядами колон або стовпів на 3-5 частин).

Отож, Церква Святого Миколая отримала чудовий фасад (тобто зовнішній вигляд) із хитромудрим різьбленням по каменю та скульптурами, високими арками та стелями зі склепінням.

Коли будете знайомитися з Велетнем-Їжаком, ви можете піднятися на скляному ліфті на вершину шпиля, де розташований панорамний оглядовий майданчик на чудовий краєвид міста Гамбурга. А ще хочу додати))) по секрету)) мало хто знає, що оригінальні гамбургери у Гамбурзі роблять не з м'ясною котлеткою (як ми звикли), а з рибою та пряним соусом. Цікаво чому?))))

ТЕПЕР
ТВОЯ
ЧЕРГА
БУТИ
АРХІТЕКТОРОМ!

СПРОБУЙ
НАМАЛЮВАТИ
ЦЮ ЦЕРКВУ
І ДОДАЙ ЩОСЬ
ВІД СЕБЕ!

Марфа Тимченко «Веселі Сорочинці» (1996)

Ой, як квітасто...як різнобарвно...

Величезні квіти-ягоди, ніби грона чи бруньки, понависали з даху будинку. І ніби відчуваєш їх стиглий, солодкий, медовий смак, що так і хочеться скуштувати! Правда? Яку саме грону скуштували б ви?) Обирайте, тут усім вистачить!)

Марфа Тимченко – художниця з Полтавщини, майстриня петриківського розпису, ніби намагалася усім догодити, щоб усім вистачило цієї смакоти. Яке ж воно яскраве, червоно-оранжеве це розмаїття українського врожаю! Тут і червоне, і зелене, і синє, і коричнево-бордове! Ану, які кольори ви бачите? Серед розмаїття кольорів не відразу помічаєш те, що відбувається....А таааааам, Господи, дивитися не передивитися! І гостинна господиня, яка зустрічає гостей, розставивши руки-крила. Ніби говорить: «Вітаю вас, любі гості! Щиро запрошую до нашої української родини!». І стіл накритий різними українськими смаколиками. Там і вареники у візерунчатих мисках, і холодний узвар у глиняних кружках. У центрі всього дійства – запашний хліб, що, ніби Господар, поважно стоїть на дерев'яній діжці.

А навколо! Ой, де таке побачиш! Тільки на ярмарку у Сорочинцях (це селище у Полтавській області): танцюють Гопак, розмальовують стіни, оздоблюють садочок, милуються українськими квітучими землями та прославляють український рід.

Історія Сорочинського ярмарку сягає давнини, коли в селян наприкінці літа випадало кілька вільних днів, і на щедрій полтавській землі проводилися гучні і веселі ярмарки. Сорочинський ярмарок хоч і не був масштабним, але дуже відомим. Багато господарів з'їжджалися сюди. Хтось купити гуску, кабанчика, корову чи теля, овочів чи хліба. Хтось продати ту ж саму гуску, кабанчика та бурячки. Ну і звісно і прикраси для жінки, і якесь оздоблення для хати — чого тільки тут не було!

А ще по секрету скажу, що одним із найбільших і найважливіших доробків творчої спадщини Марфи Тимченко є оздоблення магазину іграшок «Казка» по вулиці Великій Васильківській (Київ).

Цікавущє приміщення, скажу я вам!)) Адже там велика кількість декоративного розпису фрагментів із багатьох казок! Будете в Києві – завітайте!

Храм Лотоса в Індії (архітектор Фариборз Сахба)

Тільки подивіться на цю квіточку!

Відразу починаєш посміхатися та милуватися її білосніжними пелюстками, що обіймають один одного.

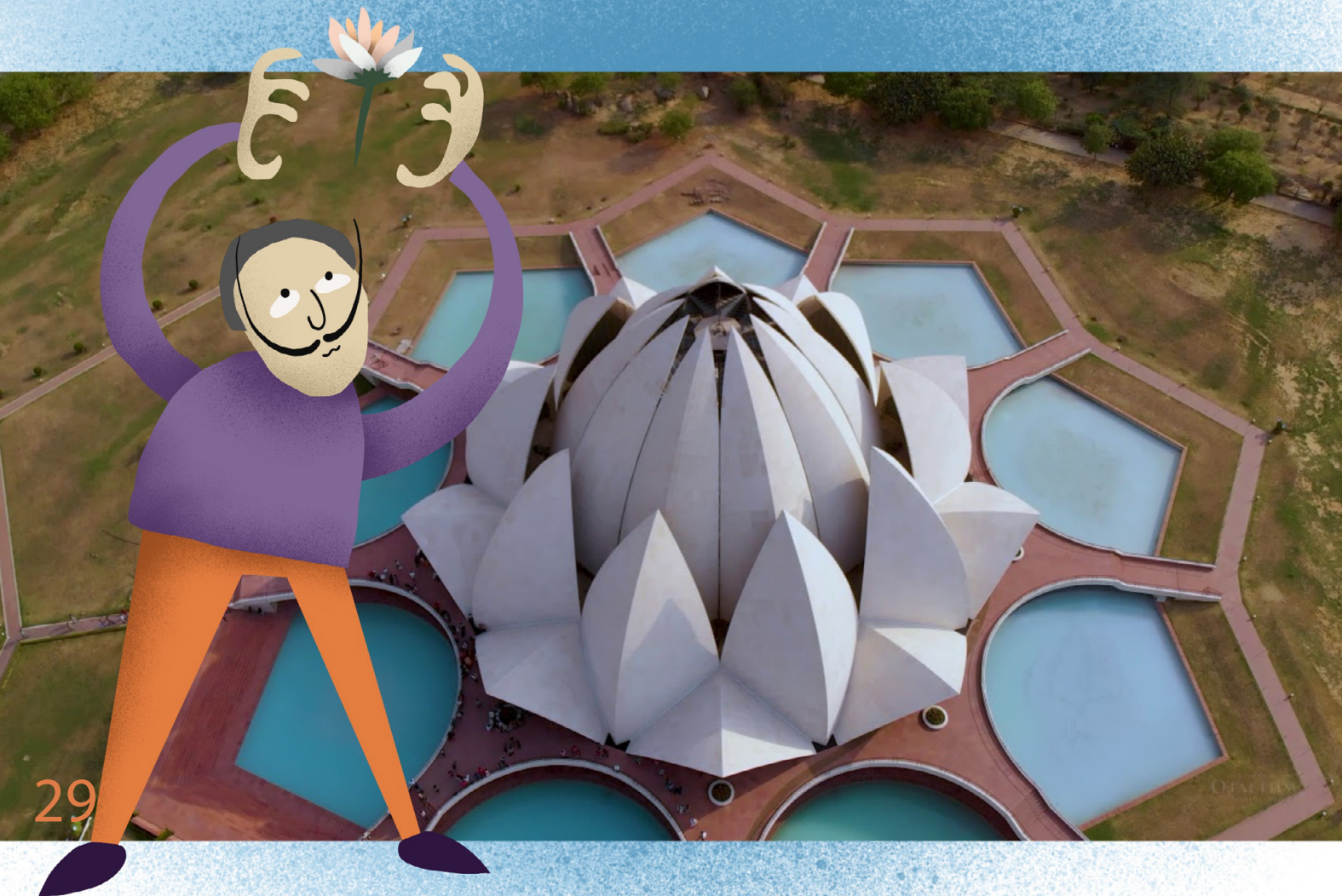
Це лотос – єдина рослина родини лotosових.

Це унікальна водна багаторічна трав'яна рослина. Листя підводне, плаваюче і надводне. Квітка одиночна. Пелюстки еліптичні (овальні із загостренням на кінчиках). Плід – горіхоподібне насіння, довгасто-яйцевидної форми.

Так от, одного чудового раннього літнього дня, коли індійське сонечко було лагідним і теплим, прокинувся Фариборз Сахба (так-так, я знаю, що незвичне ім'я і прізвище, але є і такі, бо ми всі різні).

Так от, прокинувся архітектор і думає: «Сьогодні треба створити таку споруду-храм, яка б мала форму лотоса, що розпускається».

І такий міркує собі далі: «Лотос – квітка, що служить символом чистоти, миру і сили. Чудовий варіант серед інших квітів».

А ще, щоб обов'язково будівля храму складалася з 27 бетонних пелюсток, покритих білим мармуром, і одного склепіння, що символізує єдність усіх релігій. А до Головної зали храму Лотоса щоб можна було потрапити через дев'ять дверей.

І щоб могли там відразу перебувати аж 1300 людей.

Подумав-подумав Сахба і зробив!

Храм Лотоса в Нью-Делі – неймовірний архітектурний шедевр світу, зведений трохи більше 40 років тому.

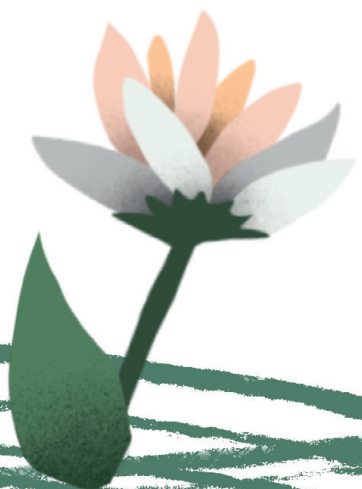
Спорудження оточують 9 басейнів, завдяки чому створюється ефект плаваючого бутона лотоса на воді. А в темний час доби вмикається спеціальне підсвічування пелюсток – видовище, що зачаровує.

А ще у храмі Лотосу немає скульптур та розписів, відсутні предмети культу – святилище та вівтар. Тут немає священників, щоб віруючий безпосередньо звертався до Бога. Кожен до свого, бо ми різні!

Слід пам'ятати, що зайти до храму можна лише босоніж, забороняється голосно говорити, фотографувати та знімати відео.

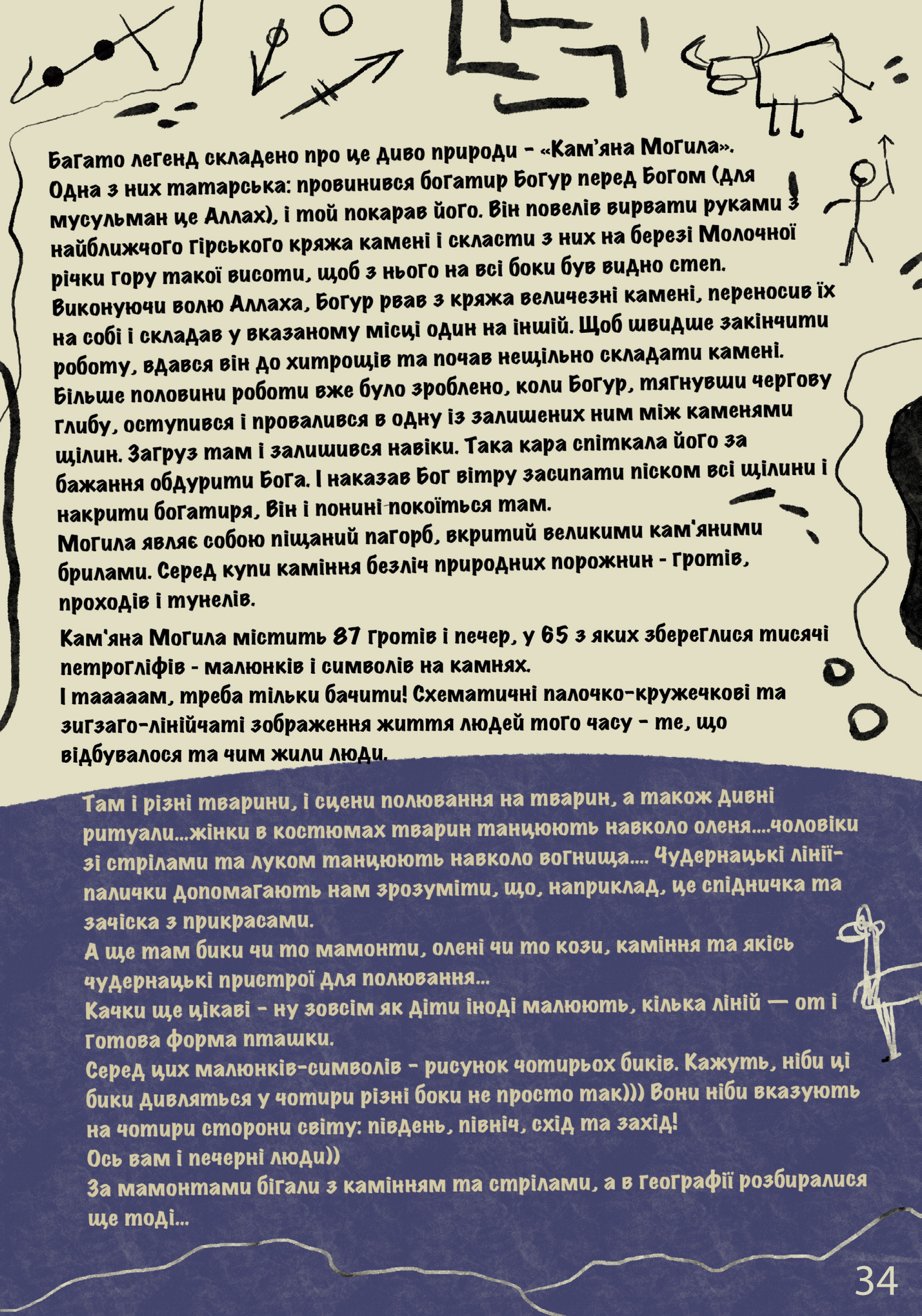

ПРОПОНУЮ
ПОМАЛЮВАТИ
КВІТИ!

ПЕТРОГЛІФИ Кам'яної Могили

На випаленому сонцем степу, там, де ріка Молочна має свої витoki, там де рід козацький бере свій початок, на півдні нашої України розташована «Кам'яна Могила»....

Багато легенд складено про це диво природи - «Кам'яна Могила». Одна з них татарська: провинився богатыр Богур перед Богом (для мусульман це Аллах), і той покарав його. Він повелів вирвати руками з найближчого гірського кряжа камені і скласти з них на березі Молочної річки гору такої висоти, щоб з нього на всі боки був видно степ. Виконуючи волю Аллаха, Богур рвав з кряжа величезні камені, переносив їх на собі і складав у вказаному місці один на іншій. Щоб швидше закінчити роботу, вдався він до хитрощів та почав нещільно складати камені. Більше половини роботи вже було зроблено, коли Богур, тягнувши чергову глибу, оступився і провалився в одну із залишених ним між каменями щілин. Загруз там і залишився навіки. Така кара спіткала його за бажання обдурити Бога. І наказав Бог вітру засипати піском всі щілини і накрити богатыря, він і понині покоїться там. Могила являє собою піщаний пагорб, вкритий великими кам'яними брилами. Серед купи каміння безліч природних порожнин - гротів, проходів і тунелів.

Кам'яна Могила містить 87 гротів і печер, у 65 з яких збереглися тисячі петрогліфів - малюнків і символів на камнях.

І таааааа, треба тільки бачити! Схематичні палочко-кружечкові та зигзаго-лінійчаті зображення життя людей того часу - те, що відбувалося та чим жили люди.

Там і різні тварини, і сцени полювання на тварин, а також дивні ритуали...жінки в костюмах тварин танцюють навколо оленя...чоловіки зі стрілами та луком танцюють навколо вогнища.... Чудернацькі ліній-палички допомагають нам зрозуміти, що, наприклад, це спідничка та зачіска з прикрасами.

А ще там бики чи то мамонти, олені чи то кози, каміння та якісь чудернацькі пристрої для полювання...

Качки ще цікаві - ну зовсім як діти іноді малюють, кілька ліній — от і готова форма пташки.

Серед цих малюнків-символів - рисунок чотирьох биків. Кажуть, ніби ці бики дивляться у чотири різні боки не просто так))) Вони ніби вказують на чотири сторони світу: південь, північ, схід та захід!

Ось вам і печерні люди))

За мамонтами бігали з камінням та стрілами, а в географії розбиралися ще тоді...

ЧАС ДЛЯ
ГРАФИКИ!

Театр тіней у Китаї

І кому тут що незрозуміло?

Якщо пригледітись, усе просто-простісенько! Це ж якісь фігури-силуети танцюють, тримаючи якусь конструкцію-халабуду на Голові!

Хммммм.....Цікаво, чи тільки я бачу різних драконів у тих конструкціях? Чи може хтось бачить там ще щось фантастичне та незрозуміле?

Уявіть! Усе, що ви бачите - цей дивний танок - це Східний театр тіней. Так-так, вам не почулося - це театр тіней або театральна вистава з ляльками або людьми, створений багато століть тому в Китаї....

І ось деякі секрети мистецтва театру тіней:

1. Використання світла й тіні.

Актори використовують прозорі паперові чи шовкові ляльки, які зображають різних персонажів. Потім проєктують тінь ляльок на екрані за допомогою світла. Використання світла та тіні дозволяє створювати ілюзію руху та дії на сцені.

2. Керування ляльками.

Керування ляльками відбувається за допомогою дротиків, що прикріплені до рук та ніг ляльок. Майстри мистецтва театру тіней довго навчаються цієї техніці, щоб забезпечити плавний та реалістичний рух ляльок на сцені.

Тихенько підкажу...тсс...у правому нижньому куточку....так-так, усе вірно)) ось вам ілюстрація до того, як це відбувається))

3. Використання музики та звуків.

Музика та звуки відіграють дуууууже важливу роль у театрі тіней, допомагаючи створювати настрій та емоції у глядачів. Інструменти, що ви чуєте, зазвичай складаються з живих інструментів, переважно це традиційні ударні інструменти - барабани.

А в Китаї вони називаються Гонг - це металевий диск із загнутими краями, що підвішений на шнурі. Звук Гонгу схожий на звук ТАМ-ТАМА....Так от цей музичний інструмент має близько 30 видів...

Ой, лишенькооооо, як же це може витримати вухо? 30 видів Гонгу і всі по-різному бахають... Ну добре-добре, треба буде якось послухати їх усіх)) Цікаво ж знати різницю!

4. Використання костюмів і декору.

Костюми і декор у театрі тіней відображають традиційні вбрання країни. Це чоловічі та жіночі халати з вишивкою. Орнаментом на халатах мають бути різні геометричні та рослинні узорі: смужечки, лінії, квіти хризантеми, квіти сливи, квіти лотоса та квіти вишні. Серед улюблених образів орнаменту одягу - дракони.

Скільки ж там ще цікавинок та відкриттів у тих історіях про національні костюми....

Ну ж бо, треба буде перетворитися на дизайнерів-дослідників і дізнатися більше про одяг різних країн!

ЗАПАЛИ
ЦЮ
СТОРИНКУ
СВІТЛОМ!

БІЛИЙ,
ЖОВТИЙ,
БЛАКИТНИЙ...

Будиночки Гобітів (Нова Зеландія)

Оййй, що за милоота)) Який гарненький, який маленький) Який затишний будиночок-норка)))

І ще багато-багато пестливих, лагідних слів з'являється у Голові, правда?

Напевно, англійський письменник Джон Толкін так і залишився в душі дитиною, зберіг можливість фантазувати, вигадувати різні незвичні речі і познайомив нас із вигаданим народом Гобітів – давнім народом Середзем'я.

Саме слово «Hobbit» походить від двох слів: hoto та rabbit, що українською означає людина та кролик.

Хоббіти тихі, милі, боязкі та добрі і зовсім не агресивні, дуже люблять свій будинок, а точніше нору.

Справді, погляньте тільки: земля виконує функцію даху, а вхід – то справді кругла споруда, що нагадує вхід в кролячу норку! Знайомство з будинком Гобіта починається зі входу, ідеально круглі двері, схожі на ілюмінатор, що пофарбовані в зелений, жовтий, червоний чи синій колір, оснащені яскравою мідною ручкою посередині.

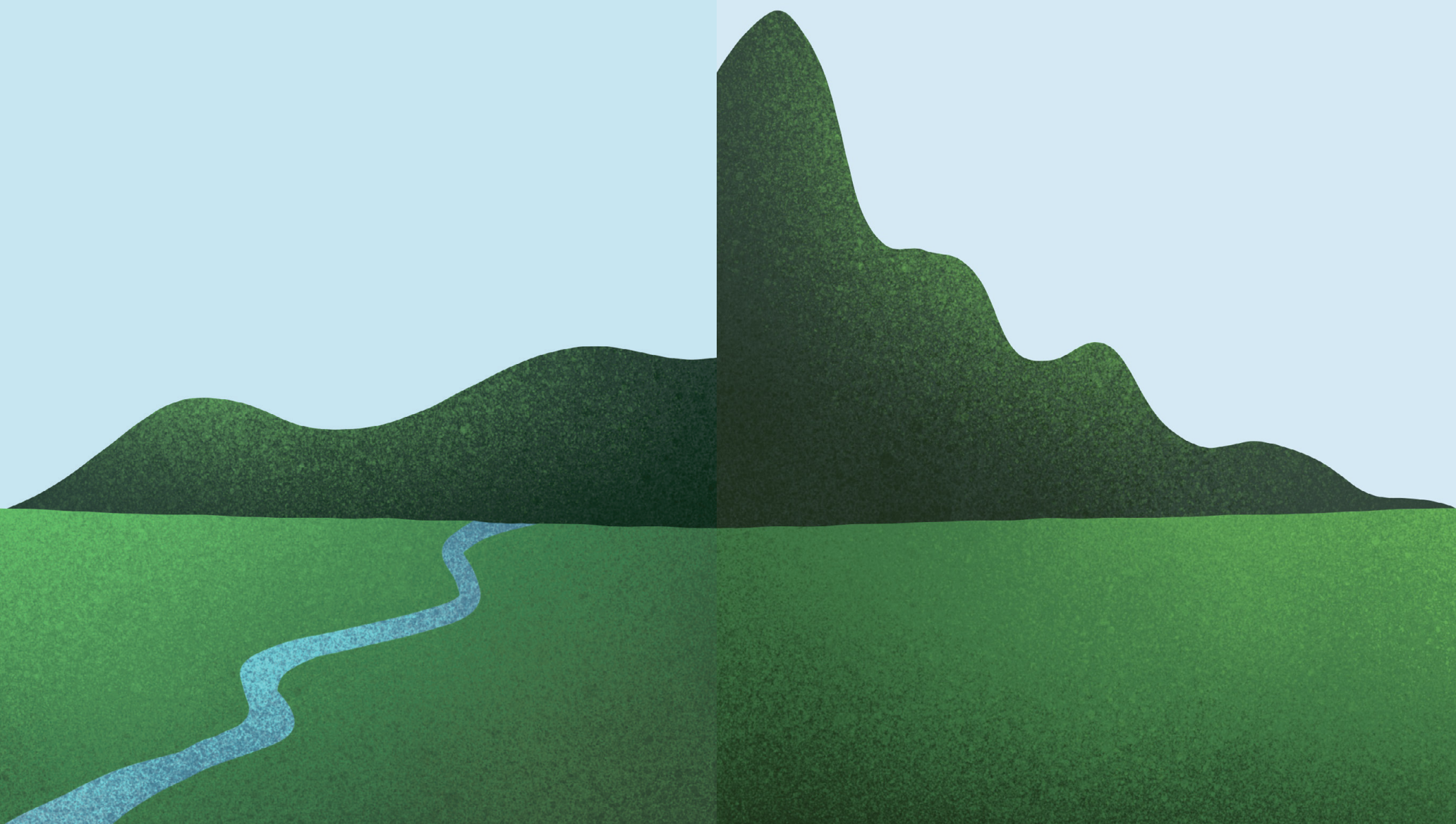
Двері обов'язково відчиняються всередину, за ними довгий коридор, схожий на тунель. Стіни обшиті дерев'яними панелями, підлога викладена плитками-камінням та застелена килимом. Уздовж стін стоять поліровані стільці; всюди прибиті гачки для капелюхів та пальто...

Оскільки будинки Гобітів розташовані під землею і схожі на мережу тунелів, у них потрапляє досить мало природного світла. Тому для освітлення свого житла маленькі Гобіти запалюють свічки у люстрах та канделябрах, а також запалюють вогонь у камінах, сідають у свої маленькі зручні крісла, оснащені гарним драпіруванням-тканиною і довгими зимовими вечорами п'ють трав'яні чаї....

Ох, які вони смачущі! Тут і з ромашки, і з калини, і з шавлія.... Так описував сам автор внутрішній устрій Гобітської нори-будиночку....

НАМАЛЮЙ НА
ЦИХ СТОРІНКАХ
ГОБІТА ТА
ЙОГО ХАТИНКУ

Катерина Штанко «Кривенька качечка»

«- Онде наша дівка,
Онде наша Іва,
На метеному дворці,
На тесаному стовпці,
Кужілочка шумить,
Веретенце дзвенить.
Скиньмо по пір'їнці,
Нехай летить з нами!
Скинули вони їй по пір'їнці:
обклалася дівчина
пір'ячком, обернулася
качечкою і полетіла разом
зі зграйкою. А дід з бабою
залишилися самі.
От вам і казочка, і бубликів
в'язочка». (Йо-хооо) Хто
перший))?

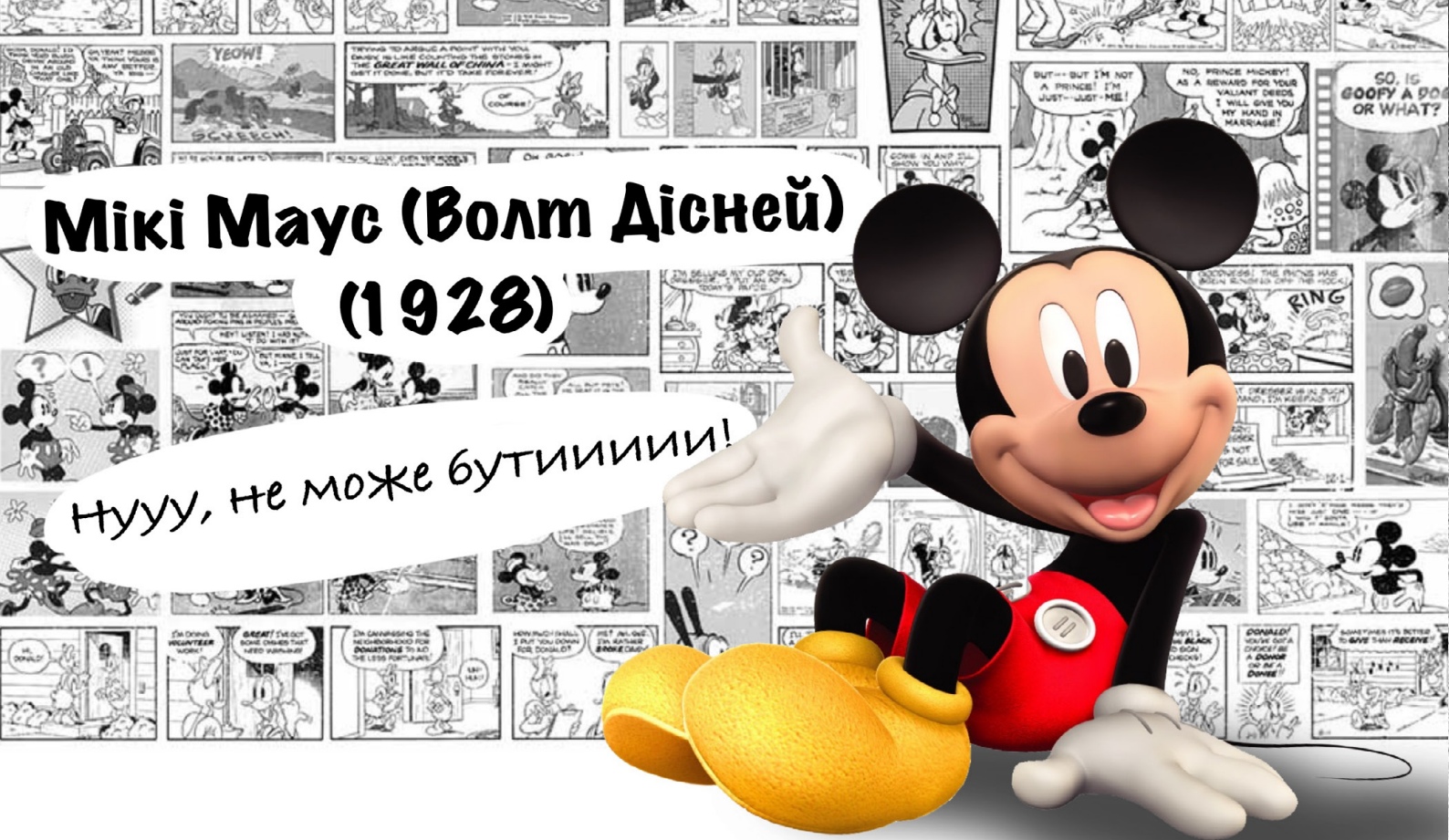
Це кінець казки «Кривенька качечка»....а дізнатися саму
історію і чому ж вона називається кривенькою
качечкою, і чому вона полетіла від діда і баби, і чому
вони тужать за нею, а вона за ними, ви знайдете у
кінці книжки-подорожі) Ну бо, сподіваюсь, почитаємо її!

Якось художницю Катерину Штанко, це ту, яка намалювала цю
ілюстрацію до казки, вже визнану ілюстраторку дитячих
книжок, спитали: «Назвіть найдивнішу річ, що сталася із
чарівницею Катериною Штанко». Ось що вона відповіла: «Колись
дуже давно, ще в дошкільному віці, на безглузде запитання
дорослих «А ким ти станеш, коли виростеш?» я завжди
відповідала: «Феєю-чарівницею!», що незмінно викликало вибух
реготу. Але я не могла зрозуміти, з чого вони сміються, адже
феї в казках допомагали всіляким Попелюшкам та іншим
знедоленим бідолахам здобути щастя.

Згодом я виросла і вважаю, що дотримала слова. Тепер я маю
чарівну паличку-пензлик і за її допомогою легко подарую
Попелюшці бальну сукню, карету, коней і палац. Щоправда, це
буде лише в двомірному світі, який зветься «Папір».
А хто ким бажає стати у майбутньому? Так-так, зрозуміло,
що усі ми з вами художники та дослідники мистецтва!))) але
якими ми хочемо стати художниками і чому?
Поміркуємо-пофантазуємо?) Отже, вперед)) Йо-хооо) Хто
перший))?

Мікі Маус (Волт Дісней) (1928)

Нууу, не може бутииини!

Цього мультиплікаційного героя знають наші батьки! Так-так! Спитайте, якщо не вірите! Будете здивовані їх захватом від цього маленького мишеня Міккі!))

Мишеня Міккі було першим мультиплікаційним персонажем, який вразив усіх дітей, хлопчиків і дівчаток свого часу! Та що там дітей, усі дорослі були у захваті від цього лялькового персонажа!

Створив цього персонажа Волт Дісней. Але подекують, що персонажа намалював художник студії Волта Діснея Білл (Володимир) Титла — син українських емігрантів із Підгайців, що на Тернопільщині.

Перше ім'я Міккі Мауса – Монтімер. Проте дружина Волта Діснея, Лілліан, почувши про таке рішення, заявила, що Монтімер звучить занадто помпезно. І мишеня отримало ім'я Міккі Маус.

Волт Дісней

А ще особливою рисою Міккі Мауса є те, що його вуха завжди дивляться вперед, незалежно від положення Голови.

Цікаво, чому? Треба уявити собі, як би виглядали вуха Міккі Мауса, якщо б він, наприклад, спав чи стрімко мчав на коні))) От диво, як би його вуха розвивалися по вітру)) Чи, уявляючи собі сплячого мишеня, уявімо як Міккі, перед тим як лягти на м'якеньку, пухку білу подушку складає вуха конвертиком, щоб не заважали))

Треба буде проекспериментувати і помалювати Міккі за різними видами діяльності! А чому б ні!

І ще трошки цікавих фактів... Сподіваюсь, не стомилися реготати? Згодом з'явилися у мишеня Міккі друзі – качур Дональд Дак, пес Гуфі і Плутто, качка Дейзі Дак та подружка Міккі, Мінні Маус, селезень Скрудж МакДак та кролик Освальд...але це вже інша історія....

можеш
поекспериментувати
прямо тут!

Ван Гог «Зоряна ніч» (1889)

Можу заручитися, що зараз ви дивитеся на це небо-море!
Вгадала? Так?
(І не дивно)) Я також не можу відірвати очей від цих величезних
прямих ліній, за допомогою яких художник створив вечірнє небо!

Інакше про це і не скажеш - це блакитно-синьо-біле небо з
жовто-білими цятками схоже на море, що піднімається у
вигляді хвиль з піною морською і поспішає до берега, щоб там
заспокоїтися і спочити...

А насправді ця картина має назву «Зоряна ніч». Художник, який
її створив - Вінсент Ван Гог.

Цей вид з вікна своєї кімнати художник бачив, перебуваючи в
лікарні під час психологічної терапії.

Що ж саме привертає твою увагу? На що передусім звертаєш
увагу, коли дивишся на цей твір мистецтва?

А от і не вгадали))) Кожен по-різному! Хтось на місяць, хтось
на зорі, хтось на чорну пляму ліворуч, а хтось на сусідську
смачну булочку, що лежить поруч на столі...

Можливо, хтось із вас звернув увагу на те, що у синьо-
блакитному нічному небі загадково танцюють місяць та зірки.
Світло, що струмить від них, являє собою спіралевидний вихор,
що створює відчуття руху небесних тіл серед вигнутих,
гвинтуватих білих хмар.

Можливо, хтось з вас звернув увагу на те, що ліворуч, на
передньому плані, зображений високий кипарис, що ховається в
нічній тіні. Від цієї тіні він схожий на самотню скелю. Своїми
вистягнутими гілками він практично торкається до неба.
Можливо, хтось з вас звернув увагу на те, що далеко від лівого
краю до правого, посередині картини, піднімається діагональна
лінія альпійських гір. Їх темні вершини загадково чорніють біля
лінії горизонту. Праворуч, біля підніжжя гір, розкинулося
невеличке село з іграшковими різнобарвними будиночками та
високою дзвіницею церкви.

До речі, деякі фахівці з мистецтва вважають, що село стало
єдиною вигаданою частиною пейзажу на картині. Насправді Ван
Гог не бачив зі свого вікна ніякого села, ніяких будиночків та
дзвіниці. Художник їх вигадав, бо прагнув передати єдність
світу природи та людини. Ван Гог додав до того, що він бачив
насправді, те, що йому уявлялося, марилося...

Ми ж з вами також це робимо, коли малюємо? Правда?))

А чому б і ні!

Ну мо створимо
щось у стилі
ВАН ГОГА!

Луїза Буржуа «Мама»

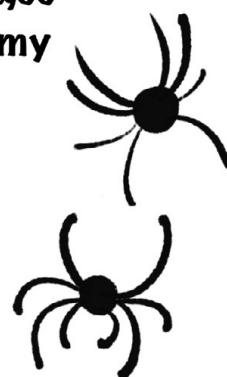
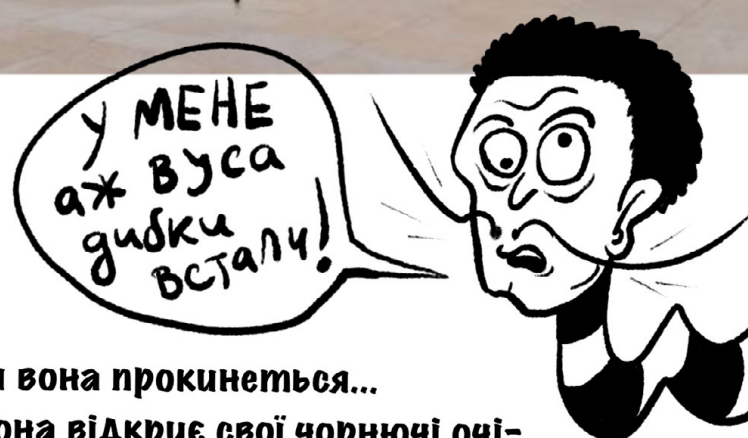
Тсссс....тихенько, не буди маму!

Не уявляю що може трапитися, коли вона прокинеться...

І, якщо чесно, не хочу бачити, коли вона відкриє свої чорнючі очі-смородини і гляне на мене невдоволено. І точно не маю жодного бажання, щоб після нетривалого сну мама на таких голках-ніжках вирішила бігти за мною. Як роблять багааато мам для того, щоб одягнути на нас теплу червону шапку. Або іншу якусь дурнувату шапку, яка не дуже подобається.

Якщо чесно, дивлюся на цю Героїню Декілька хвилин і починаю звикати. Не така вона й страшнюча. І зовсім не страшно. Ви відчуваєте те саме?

Автор цієї бронзової скульптури був, мабуть, великим прихильником мурах, павуків та твердого матеріалу. Йому подобалося гратися з матеріалом, щоб персонаж видавався реальним.

Ось і вона

Ви бачите, як твердий важкий метал перетворився на легенького павучка? Ті тоненькі павучині ніжки ніби тендітні ніжки балерини! Автор, ймовірно, був несповна розуму, щоб створити маму-павучиху?

І це ще не останні жарти скульптора! Автор протягом багатьох років створював свої скульптури. Крім бронзи використовував дерево, гіпс, жуйки, пластикові бляшанки з-під молока. Ну добре...останні я вигадала...але все можливо, треба спробувати!

Густав Клімт

«Портрет Аделі Блох-Бауер», 1907 р.

Гей, Густаве, напевно жовтий колір твій улюблений?!
Мабуть, жовтий вітер одного суботнього дня намагався тобі нашкодити під час того, як ти створював цей шедевр: піднімав кудряве листя та вензелі, золоті фігури-прямокутники та охрові трикутники, рослинні вензелі та чиїсь очі, лише б звернути увагу на себе – жовтого пана Вітру.
Інакше і не поясниш чому так багато жовтого, чому саме жовтий? Чому ця жіноча голова у цьому жовтому вбранні? І, здається, їй так комфортно і затишно? Ніби закутана у ковдрочку з листя? Чи не так?
Ой, це я уголос спитала про «чиїсь очі» на роботі Густава Клімта? Цікаво, чому вони там? І чому саме очі?

У розкішному переплетінні відтінків відображається краса жінки. Допомагає підкреслити цю красу орнамент – візерунок або узор, повторення геометричних елементів, стилізованих тваринних чи рослинних мотивів. Орнамент, ніби прикраса, що естетично оздоблює тіло (ювелірні прикраси), приміщення, споруди чи будь-який інший простір.

Увага! Кому цікаво подивитися на різновид орнаменту – опускаємо оченята у правий нижній куточок)))) там і звірячий, і квіточковий, і пташиний орнамент побачитеупс, правильно буде – рослинний, зооморфний, антропоморфний, геометричний.

Чудний цей Густав Клімт. Створював образи з небаченими та незрівняними декоративністю та символізмом. Він винайшов абсолютно новий стиль живопису, де природні фігури поєднуються з абстрактними, барвисто-мозаїчними візерунками.

ТссссссДо речі, чудний, що викликає подив своїми якостями, поведінкою тощо. Те ж саме, що й дивний, надзвичайний, незвичайний)) А неймовірний, дивовижний, казковий та фантастичний – це той, що викликає подив силою своєї фантазії, у який так важко повірити.

То ж не боїмося бути надзвичайними і фантастичними у творчості та добрих вчинках)))

Джексон Поллок „КАРТИНА №5“

АААА?
ЩО ЦЕ?
КЕ
СТВОРИВ
ХУДОЖНИК
Ц

Напевно, з цієї причини, що художник використовував саме такий метод нанесення фарби, серед місцевих жителів Поллока називали Джек Розбризкувач!!!

ЦЕ СПРАВДІ
ТВІР мистецтва?
ХТОСЬ РОЗЛИВ
ФАРБУ?
ВІДПОВІДЬ
ТАК
Більшість творів художника не мають назви, лише номер.... Дивно, правда?
№5 №7 №14

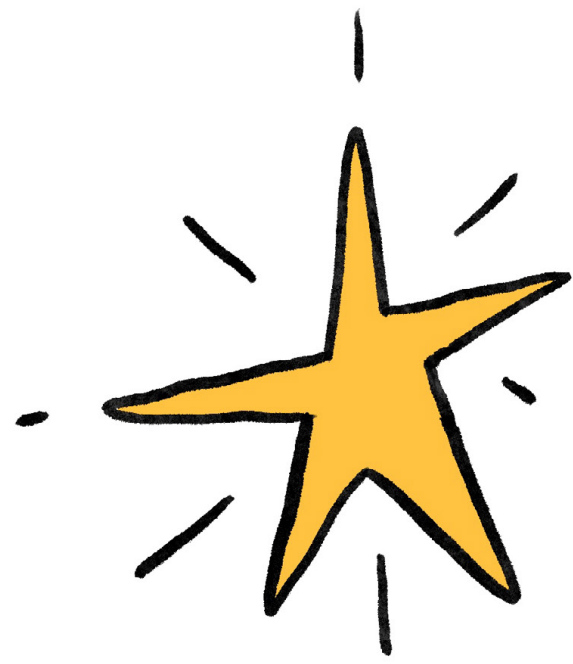
Це твір мистецтва Джексона Поллока, що створений у техніці краплинного живопису, а сам Поллок називав свій живопис «ляча», «те, що налите», «те, що розлите та накапане». До речі, іноді таку техніку створення роботи називають «дріппінг»....ну це так, для справжніх митців...а ви такими і є!!

Так от, одним із головних досягнень Джексона Поллока був винахід власної техніки. Він розливав, накапував і розбризкував рідку побутову фарбу на величезних полотнах, що розміщував горизонтально, безпосередньо на підлозі. Такий підхід дозволяв йому розглядати та малювати свої полотна з різних боків. Ото уявляю собі це танцювання навколо роботи!!

Майстер використовував фіброкартон, на якому розбризкував і розливав фарби сірого, білого, жовтого та коричневого кольорів.

Розбризкуй
Усю цю сторінку!
можеш разом
зі мною!

Марія Примаченко

«Біля криниці»

Ой, є в лісі калина, Ой, є в лісі калина,
Калина-калина,
Комарики-дзюбрики, калина.
Калина-калина,
Комарики-дзюбрики, калина.

Там стояла дівчина, Там стояла дівчина,
Ходила, ходила,
Чубарики-чубчики, ходила,
Ходила, ходила,
Чубарики-чубчики, ходила....

Напевно, зараз скажете: «Так це ж намалював хтось з дітей!», «Хтось такий, як я!». Ні-ні-ні!))

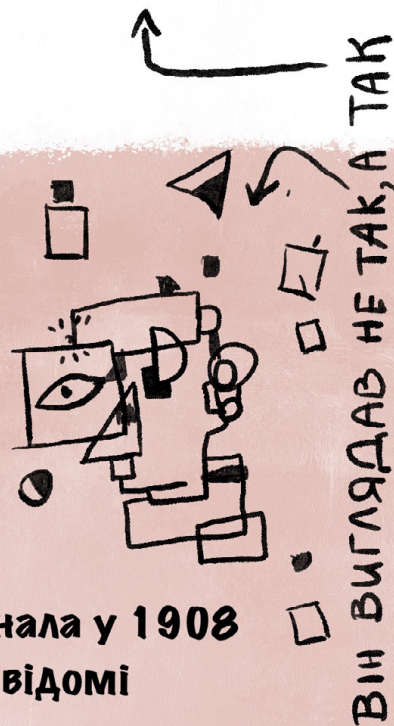
Усі закони образотворчого мистецтва порушені!))
Тут і квіти, ніби дерева, більші за писану хату. І сама хата! Ви ж бо гляньте, вона схожа на святкове містечко або тортик, що прикрасили різними візерунками-кремом. Так і хочеться скуштувати! А дерева та квіти! Та вони ж, ніби льодяники на паличці, ті, що продають біля каруселей у святкових містечках до Дня Святого Миколая чи Різдвяних свят!

Це мистецтво Марії Примаченко, і називається воно наївне мистецтво. Воно дійсно виглядає так, ніби дитяче. І в цьому особливість української малярки! Її унікальність та упізнаваність!

А творчий шлях Марії Примаченко почався, ви не повірите, ще в дитинстві з розпису власної хати... Так от, якось пасла Марія гусей та й побачила дивного птаха, який скинув пір'я з крила. На землі, де впало пір'я, були різнокольорові смужки. Це був синій глей (це така глина, що може бути зеленого, блакитного, сизого кольору або неоднорідного сизо-іржавого забарвлення). Так от, набрала Марія його і розмалювала стіни домівки синіми квітами. Сусідський хлопчик був вражений красою малюнків і не хотів йти додому, поки йому не дадуть таку квітку. Такою вона була преґарна та барвиста, що очей не відвести... Потім з'явилися жар-птиці, казкові звірі та квіти. Сусіди почали запрошувати дівчинку розписувати і їхні оселі. Подивитися на ці малюнки приїздили з навколишніх сіл. ОХ, навіть знаю, про що ви подумали!))) Ні-ні, перед тим як розмальовувати стіни у своїх домівках, раджу спитати маму!)

НУМО
ПРОДОВЖИМО
КОМПОЗИЦІЮ!

Пабло Пікассо «Алжирські жінки» (1955) (живопис-архітектура)

«Що це за кубики?» - саме така фраза вперше пролунала у 1908 році на виставці Жоржа Брака від Анрі Матісса (це відомі художники того часу).

Світ, що створювали кубісти у своїх картинах, був ґранованим і незграбним, художні образи спрощені до звичайних Геометричних фігур.

Головний принцип кубістів: художник не повинен дотримуватися існуючої реальності, а повинен самотійно творити нову реальність, що підпорядковується законам краси (розчленовувати реальні предмети на частини і скласти ці частини інакше).

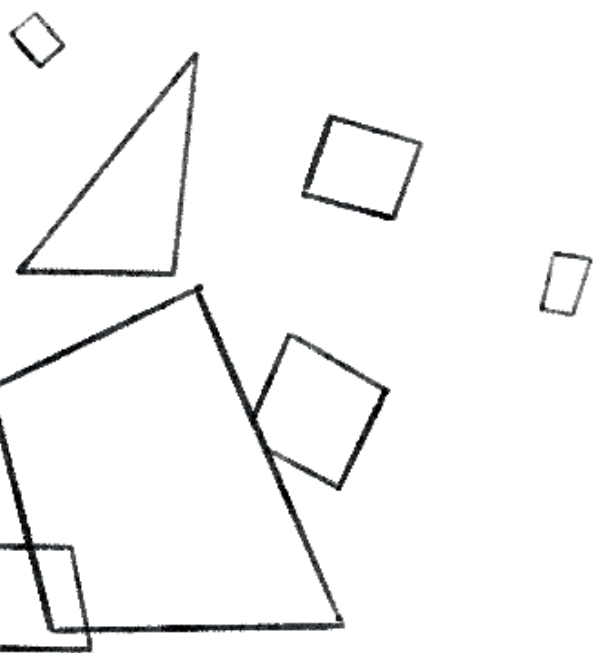
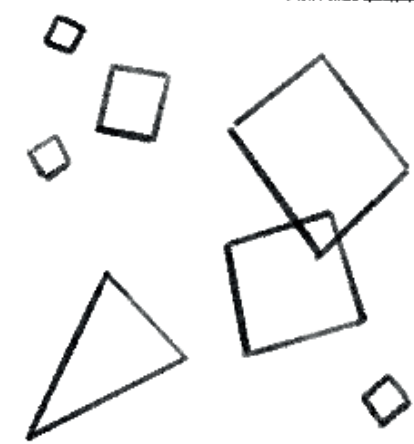
Кубісти - чудернацькі люди. Люди, які бачать світ за допомогою кубиків, квадратів, циліндрів, овалу та різних інших Геометричних фігур. Митці-кубісти - люди-конструктори. Мабуть, у дитинстві вони захоплювалися аплікацією та конструюванням. Пабло Пікассо не виняток. Головними виразно-зображальними засобами для кубістів були лінії та площини (часто трикутні). Коло зображуваних предметів було дуже вузьке: портрети, будівлі, натюрморти. Кубісти воліли до блідих коричневих та сірих тонів, до яких додавалися де-не-де зелені і тьмяно-блакитні. «Алжирські жінки» - це серія робіт (декілька картин, що мають одну тему зображення). Складається вона з п'ятнадцяти картин, кожна з яких позначена відповідною буквою алфавіту. Ось саме ця картина п'ятнадцята. Її можна розпізнати під літерою O.

А як ви вважаєте, до речі, чому руки та обличчя алжирських жінок виглядають ніби шафа чи шухлядка? Гадаю, що алжирські жінки не були б в захваті від того, що вони мають сині плечі та форми у вигляді незібраного, хаотично-розкиданого кухонного Гарнітуру...

З іншого боку, чому б не спробувати створити щось на кшталт цього! Нумо, сьогодні ми з вами усі трішечки Пікассо!)

ЯК ТАКЕ МОЖНА
ПРИДУМАТИ?

Навчальне видання

Житнік Тетяна Сергіївна

**Мистецтво по-іншому.
Книжка-казка про мистецтво**

Художник, ілюстратор та дизайнер – Антонов Даниїл

Здано в набір 24.01.2024. Підписано до друку 16.05.2024.
Формат 60х84/8. Гарнітура Мініон.
Електронне видання
Ум. друк. арк. 8,24. Зам. 629.

Видавець ПП Зволейко Д. Г.
вул. Кн. Коріатовичів, 9; м. Кам'янець-Подільський,
Хмельницька обл., 32300; тел (03849) 3-06-20
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів видавничої справи
серія ДК № 2276 від 31. 08. 2005 р.

